

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

11.daļa: Radošais Aplis.

5.nodaļa: Nebeidzamā cīņa nākotnes vārdā.

Tāpat ir jāparāda cilvēku pazīšana aizpildot jaunas atbildīgas vietas ar jauniem karavīriem. Pārbaudiet viņus un nesteidzieties tos palaist pirmajās rindās. Padomājiet, kādi sarežģījumi var rasties, ja tāds darbinieks nebūs savu uzdevumu augstumos!

Nepieļaujiet nepiederošām personām jūsu klātbūtnē kritizēt un tiesāt jebkuru jūsu līdzstrādnieku. Vienmēr atrodiat piemērotus vārdus pārtraukt aprunāšanu un tiesāšanu; par to jūs tikai cienīs. Atcerieties, kamēr esat vienoti, jūs pārvarēsiet visus šķēršļus, bet vismazākā šķelšanās radīs plaisu pašos pamatos. Bet ko gan var celt uz saķelta pamata? Pirmā vētra sagraus tādu celtni. Ciešāk saslēdziet savas rindas un tiecieties izpildīt vismazākos Skolotāja norādījumus, tikai tā uzvarēsit.

Atcerieties, ka Guru nav nevienas personiskas domas, itin viss ir virzīts un atdots Kalpošanai Vispārības labumam. Tāpēc tas, kas izkropļojis norādījumu, pielaidis šaubas, nomēris sev savu pienācīgo tiesu.

227.

Izlasīju klāt pielikto vēstuli un radās vēlēšanās palīdzēt tās autoram orientēties cilvēka būtnes sarežģītajā kompleksā. Bet vispirms man jāpasaka, ka budisti neapgalvo, ka cilvēks ir “Tas”, jeb Dievs, pilnīgs un mūžīgs. Šis ir Vedantas piekritēju apgalvojums. Bez tam nav jādomā, ka pilnīgās Dievišķās Sākotnes klātie mūsos jeb mūsu piesaistīšanās tai, atņem jēgu katrai evolūcijai. Gluži otrādi, tikai šis mūžīgās Sākotnes klātbūtne mūsos dara evolūciju iespējamu, jo visa Pasaule, visa Esamība eksistē vienīgi pateicoties šai vitālai Sākotnei. Tikai šīs Dievišķās Sākotnes potenciāla pilnība un mūžīgums ir ķīla, ka arī cilvēks, viņas paudējs, spēj mūžīgi pilnveidoties. Atzīstot Dievišķās Sākotnes nemainību un pilnību, vedantisti atzīst arī cilvēka būtības komplicētību, jo viņš ir Visuma, šī kompleksu kompleksa atspulgs. Makrokosms atrodas nemitīgā pārveidošanās jeb tapšanas procesā, tāpat arī cilvēks – mikrokosms nepārtraukti atklāj un uzkrāj jaunas iespējas, vienīgi pateicoties pilnīgā, mūžīgā Potenciāla klātbūtnei.

228.

Jums taisnība, ka polimizēt ar neattīstītu oponentu nav nozīmes. Drukas lokšņu slejas tagad pilnas, ka pat radies joks: kaut arī avīzes par to rakstījušas, tas tomēr izrādījies patiesība. Drukātais vārds zaudējis savu kādreiz neapstrīdamo autoritāti un gaismas nesēja lielo nozīmi plašajās masās. Ne mazums laikrakstu pašreiz ir nevis izglītības izplatītāji, bet ak vai! Mīksti runājot, visāda veida izmanību kultivētāji. Visvērtīgākās domas, celtnieciski uzdevumi un izcilu cilvēku uzskati neatrod vietas pat tādu masu informētāju pēdējās lappusēs.

Bez tam, lai atspēkojums būtu iedarbīgs, nepieciešams, lai to ievietotu tanī pašā orgānā, kurā parādījies raksts, kas tiek atspēkots.

Tagadnes Cicerona saucienam – “Ak, Katilīna, kad tu beigsi mūs vajāt?!” Var atbildēt – ceru, ka nekad, jo vajāšanas beigas nozīmētu sabrukuma sākumu. Pastāv zemes likums, pēc kura no tā momenta, kad izbeidzas vajāšana un sasniegta vispārēja

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

11.daļa: Radošais Aplis.

5.nodaļa: Nebeidzamā cīņa nākotnes vārdā.

atzīšana, sākas arī sairums. Cīņa ir esamības un progresā pamats, un tāpēc bez cīņas cilvēks pārvēršas niecībā un patvaļā. Cīņa mūsu dienās, protams, pastiprinājusies un paplašinājusies, jo tagad nevar nevienas dzīves nozares, kur nenotiktu dažādu sākotņu sadursmes. Tāpēc arī Mācība saka – iemīliet cīņu. Bet šī cīņa mums jācenšas pārnest augstākā plānā, un šai nolūkā nepieciešams izstrādāt un nostiprināt savu iekšējo taisnību, iedziļinoties Mācībā, iedziļinoties sevī un vedot niknu cīņu pašam ar sevi. Tā mēs paceļam sevi un visus, kas saskaras ar mums. Un tā mēs atkal atgriezīsimies pie audzināšanas un pašdisciplīnas dižēnā jēdziena. Ar to arī beigšu. Šūtu Jums drosmi iegūt pacietību un svētīvinīgumu bargajās Armagedona dienās. Sevišķi smagos brīžos salīdziniet sevi ar miljoniem nelaimīgo un Jūs iegūsiet mieru. Salīdzinājumi ļoti noderīgi.

229.

Strādājiet līksmi, sējiet svētīgus graudus.

230.

Graudus var viesulis izkļiedēt, tos var putni uzlasīt, tos var lietus straumes aizskalot – ir daudz sekām cēloņu.

Sevišķi grūti cilvēkam, ka viņš nevar paredzēt sējuma likteni. Bet tas arī nedrīkst pēc sava prāta sadalīt darba rezultātus. Cilvēkam skaidri jāapzinās sava darba uzdevums, bet kustības ceļi un jaunie šķēršļi darbinieku nedrīkst apbēdināt. Zemes dabai nav viegli samierināties ar domu, ka graudi var uzdīgt negaidītā vietā. Bet lai cilvēks neaizmirst, ka grauda vitalitāte ir liela. Tā sēsīm nedomādami, kur uzdīgs daiļais dārzs. Cilvēks izmeklēs dārzam krāšņu vietu pēc savas saprašanas, bet tai līdzās var atrasties vēl auglīgāka augsne; un pat vēja atnestais grauds uzzels, - tālab sēsīm, neapšaubīdami grauda vitalitāti.

Brālības pamats ir uzticēšanās darbam.

231.

Jaunās Dzīves Mācības sekotājiem jārāda vienīgi visa cēlā un pozitīvā piemērs.